1

Het is uit. Zomaar. Ineens. Na een relatie van twee jaar – waarvan ongeveer een half jaar samenwonen – is hij me zat. Hij zei het niet met die woorden, maar daar kwam het wel op neer. Waar het ook op neer kwam, was dat hij me gewoon dom vond. Tenminste, zo kwam het wel op me over. Ik ben dus gedumpt, door Bernie. En dat is niet cool. Het is op zich al niet cool om een vriend te hebben die Bernie heet, maar erdoor gedumpt worden is ronduit triest. Ik weet ook eigenlijk niet of ik me op dit moment wel oké of niet oké voel. Het is een mix, denk ik. Aan de ene kant heb ik zin om te juichen, te dansen en te feesten, want ik ben weer vrijgezel. Aan de andere kant wil ik in bed gaan liggen met een fles wodka, donuts en brownies. Het feit dat ik wéér aan de kant ben gezet maakt me namelijk depressief.

Toch voel ik me ergens ook wel weer opgelucht, ik wist al een tijdje dat Bernie en ik niet samen oud zouden worden. Dat de relatie uiteindelijk nog twee jaar heeft geduurd mag een wonder genoemd worden. Goed, hij vond mij misschien een leeghoofd, maar ik vond hem een egoïstische nerd. Onze levensstijlen pasten niet bij elkaar, dat was al best snel duidelijk. Hij was eigenlijk vreselijk saai. Hij kon urenlang praten over de stelling van Pythagoras, om maar wat te noemen. Daarnaast vond hij moeilijke berekeningen maken leuker dan samen een film kijken. Zijn favoriete boek, een soort wiskundeboek –

hoe kan het ook anders – was gevuld met berekeningen die niet eens meer bestonden uit getallen, maar uit letters. Dat is toch niet normaal. Bernie deed regelmatig verwoede pogingen om het me te laten snappen, maar het enige wat ik begreep was de naam van de professor op de voorkant. Daar hield het wel mee op. Het interesseerde me ook gewoon niet, en dat was voor hem lastig te begrijpen.

Gisteren was het dan zover. Bernie kon er niet meer mee omgaan dat ik zo'n leeg leven leed, zonder inhoud. Hij vertelde het me heel serieus, toen we samen op de bank zaten. Ik, met mijn simpele winkeltje op Venice Beach. Ik wilde alleen maar leuke dingen doen, in plaats van serieus zijn. Hij vond het achterlijk dat ik meer geld uitgaf aan kleding dan aan de boodschappen. Hij vond het nog achterlijker dat ik regelmatig Sunset Boulevard onveilig ging maken met de meiden. Hij vond me ongeremd en kinderachtig, ik was toch geen zestien meer, waar lagen mijn prioriteiten nou eigenlijk? Ik had gewoonweg niet genoeg diepgang voor hem. Wát? Zijn redenen kwamen aan als klappen in m'n gezicht. Ik was geneigd om hem op z'n hoofd te slaan met z'n wiskundeboek, maar dat lag niet in de buurt. In plaats daarvan riep ik dat hij nooit meer een leuk meisje zoals ik zou vinden en dat zelfs Steve Urkel cooler was dan hij. Dat hij maar moest trouwen met z'n wiskundeboek en kleine sommetjes moest gaan fokken. Ik pakte

dramatisch mijn spullen en verliet zijn keurige appartement, nadat ik – zoals ze dat doen in films – een fotolijstje door de kamer smeet. Het knalde niet eens tegen de muur kapot, maar belandde met een zacht plopje op de bank. Tot zover mijn waardigheid en het einde van mijn relatie met Bernie McCullen.

Het punt is nu, dat ik dus begin te twijfelen aan mezelf. Is het allemaal waar? Klopt het wat hij zegt? Heb ik dan echt zo weinig diepgang? Ik dacht dat Bernie van me hield, dat hij dat soort dingen nooit zou zeggen. We hadden als vrienden uit elkaar kunnen gaan, maar nu voel ik me tot in m'n tenen gekrenkt. Hij had ook kunnen zeggen dat het gewoon niet meer werkte, dat we het maar niet moeilijker moesten maken dan het al was en er beter mee konden stoppen. Dan had ik de boodschap ook wel begrepen. Dan had ik zelfs instemmend geknikt en rustig m'n spullen ingepakt. Dan had ik hem een knuffel gegeven en hem geluk gewenst met z'n verdere leven. Over kinderachtig gesproken, hij had er zelf ook een handje van. Hij beledigde me. Met mijn werk, met de meiden, met mijn manier van leven. Nee Bernie, je bent…